

KIBLEGÂH

EV İNŞAATI-3

Nureddin Yıldız Hocamız tarafından 2 Aralık 2012 Pazar günü yapılan Hayat Rehberi Sohbetidir.

Aziz Kardeşler,

Biz iman ediyoruz ki Allah, yarattığı her şeyin kaderini de yazmıştır. Kader kurallarının dışında, değil insan gibi bir mükerrer, değerli, hesaba çekilecek olan bir varlık; bir iki ay sonra solup kuruyacak olan tek bir ağaç yaprağının bile kaderin dışında olmadığını Kur'an söylüyor. Her ağaç yaprağına Allahu Teâlâ'nın bir plan yaptığını ve onu kadere yazdığını, ondan sonra o ağaç yaprağının vakti gelince kuruyup döküldüğünü de söylüyor Kur'an'ımız. Sadece bu örnek bile Allah'ın kaderinin ne kadar geniş, muhteşem bir zabıt olduğunu anlamamız için yeterlidir. Zaten bunu, Kur'an'ı Kerim örnek olarak veriyor. Mesela; "Gökyüzündeki yıldızları, gezegenleri, galaksileri şöyle planladık, şöyle defterlerde kayıtlı." demiyor Kur'an. Tam aksine ne diyor? "وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَدْرُسُهَا" "Şu ağaçlardaki herhangi bir yaprağın ağaçtan düşmesiyle ilgili bilgi, Allah'ın kaderinde var." Böyle iman ediyoruz. Bir mü'min; "Filan kavak ağacındaki yapraklar Allah'ın bilgisi olmadan, o ağaçla ilgili bir kader veya bir plan dâhilinde olmadan kurudu, düştü bu yapraklar!" derse Kuran'a ters düşmüş olur. Kuzeyden güneye kadar; on bin sene önceden, on bin sene sonraya kadar yeryüzünde dikili herhangi bir ağacın değil kendisi, yaprakları bile yenileniyor. Ağaçlar matematiksel olarak sayılabilir; ama yaprakları saymak deli işidir! Bu kadar yaprak sayılır mı? Her sene yenileniyor. Bir mevsimde birkaç defa düşüp yeniden büyüyor. "Onların bile planı var." diyor Allah! Böyle iman ediyoruz Elhamdulillah! Bu imanımızla zaten mü'min oluyoruz.

Kardeşler,

Bu kadar derin hesapları olan bir Allah'ın yarın cennete koymak için, cemalini göstermek için yarattığı bir insanın; kiminle evleneceğini yazmamış olması mümkün müdür? Kaç tane ağaç yaprağı, bir insanın tırnağı eder ki? İnsan mükerrerdir, insanın eşi benzeri yoktur; insana benzeyen melek de yoktur! Ebubekirleşme yolunda hızla yürüyen bir insan melekleri geçer. Böyle bir insan, salınmış milyarlarca insanın ortasında önüne çarpan biriyle ya da kurayla evlenecek! Böyle bir şey olur mu? Mü'min bunu hayal edebilir mi? Allah bu kadar kulunu; başıboş, hesapsız, istediklerini yapacak şekilde yaratmış olabilir mi? Bir kadın hâşâ, neuzubillah, "Evde kaldım, birileri beni bağladı." diyebilir mi? İnek misin ki seni bağladılar? Bunu mü'min demez! Allah çözmüş olacak da biri sabuna bilmem ne koyacak, kömürle bilmem neyi yakacak da senin orada evliliğin bağlanacak! Bunlar iman zafiyetinden kaynaklanan hatta ve hatta söylemesi ağır ama hakikat, imansızlıktan çıkan şeylerdir bunlar.

Bizim Allah'ımız öyle bir Allah mıdır ki o yazacak kaderine; "Bu yirmi altı yaşında evlenmiş olacak, biri gelecek bağlayacak onu kilitleyecek, mum yakacak, bal yakacak, bir şey yapacak senin de kaderin bağlanmış olacak, evlenememiş olacaksın." Nerde Kur'an ey insan? Nerde iman? Hangi Allah'a iman ettin sen? Demiş miydi ki Allah "Yirmi birini bulan her kız evlenmiş olacak." "Yirmi dördünü geçirmeyeceğim, bütün delikanlılara evlilik nasip edeceğim" demiş miydi Allah? Böyle bir kanunu mu var, böyle bir sözü mü var? Herkes aynı yaşta evlenecek, herkes ablasından sonra evlenecek, önce ablalar veya ağabeyler evlenecek. Onları geçmek hiç mümkün değil! Trafik mi zannettin bunu, sollama yasağı mı var? Tek şeritli bir yol mu zannettin ki bunu, çizgi olunca geçemiyorsun? Rabbimiz neyi, nasıl yazdı bilmiyoruz ki! Evlilikle ilgili Müslüman insanların bile düşeceği bu bataktan Allah'a sığınalım. Sakın ha! Allah yazar da kul bozar. Nereden çıktı bu, hani imanımız bizim? Kesinlikle evlilik, kaderin sonucudur. Peki, niye görüşüyoruz, niye pazarlıklar ediyoruz ya da niye işe gidip çalışıyoruz akşama kadar? Rızkımız da kaderle zaten.

Kaderin kurallarından biri; alın teri silmektir. Sadece çalışana Allah, vereceğini verecektir. "وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى" "Yorulacaksın, terleyeceksin, güzelini arayacaksın, zenginse zenginini

arayacaksın, sen arayacaksın.” On sene, on beş sene, yirmi sene, artık ne zaman tayin ettiyse Allah. Köyünden ineklerini, tarlasını satıp büyük şehre her giden; on sene sonra fabrika mı kuruyor? O sattığı inekleri bile geri alamayacak, asgari ücrete mahkûm sefalet içerisinde yaşayan da oluyor. O, sattığı tarlaları altınla tartacak kadar zengin olup geri dönen de oluyor; ama herkes ineğini satıp büyük şehre gidiyor, herkes bir dilekçeyle iş yerine başvuruyor. Kimi oranın patronu oluyor yirmi yıl sonra, kimi de tazminatını bile alamadan ayrılıyor. Kader budur!

Önümüzde ne olduğunu bilmeden gidiyoruz biz. Cennete kadar mü’min hiçbir şey bilmeyecek. İnşallah cennette, her şeyi öğreneceğiz. Orada neşeli bir şekilde “Neydi onlar, neydi bunlar?” diye hatıraya dönüştüreceğiz bunları inşallah. O zamana kadar Allah’ın kaderinde ne olduğunu hiç kimse bilemez. Sanki “Dünyanın en zengin, en güzel, en forslu, en laik insanıyla benden başkası evlenemez.” mantığıyla bir genç kendine eş arayacak. Kendisi hiç güzel olmadığı halde en güzele talip olmuş. Olsun, zararı yok. Kader zaten ona ne hükmettiyse sonunda o, onu bulacak. Fakat biz, aramak da bizim görevimiz olduğu için arayıp bulacağız. Kimsenin kapısının önüne Allah getirip paketlenmiş olarak koymuyor. Ne yapıyor? “Ben hazırladım, git, al onu” diyor. Peki, nereden alacağım? Herkesin bir yolu yordamı var. Rızkını nerden alıyorsun, sağlığını nerden buluyorsun? Hastalanınca “Eh Allah bana şifa yazdı, bütün hastaneler evime taşısın” mı diyorsun? Hastaneye koşuyorsun. Kader senin hastanede; filan doktorun elindeki filan ilacı kullanılmasıyla şifa olacağını yazdığı için, kaderin neredeyse oraya doğru koşuyorsun. En yakın hastaneye gidiyorsun, en büyük hastaneye gidiyorsun, onlar da seni başka yere havale ediyorlar; ama olmuyor. Adresi bulunmayan kargo gibi, seni oradan oraya gönderiyorlar. Sonunda birisi sana bahçedeki bir ottan su kaynatıyor, içiyorsun, şifa buluyorsun. Meğerki evindeki bahçenin dibindeki maydanozdaymış senin şifan. Kader işte budur! Bizim vazifemiz, hazır kader paketlerini açıp açıp yaşamak değildir. Neredeyse kaderimiz, oraya doğru koşturuyor.

Kardeşler,

Evlilik de Allah’ın muhkem emirlerinden biridir. Herkesin kiminle evleneceğini, nasıl evleneceğini, nasıl yaşayacağını, boşanıp boşanmayacağını, ne zaman öleceğini; hepsini yazmıştır Allahu Teâlâ. Hiç kimse farklı bir şey beklemesin! Hâşâ! Allah’ın kaderini hafife alacak, mü’minin ağzından çıkması imansızlık sayılacak bir sözü de hiç kimse kullanmasın. Bağlamak, çözmek inek için olur; insanın kaderini kimse bağlayamaz, kimse de çözemez. Öyle bir şey de yoktur. Bunlar iman zafiyetinden, bilgi zafiyetinden, dini koca karılardan ya da ihtiyarlardan öğrenmekten kaynaklanan şeylerdir. Kimseye Allah “Yirmi beş yaşına gelince senin işin tamam.” diye bir taahhütte bulunmamıştır. Herkese “Koşun, yürüyün.” demiştir. Kimini yirmi yaşında çocuk sahibi yapmıştır, kırk beş yaşına geldiğinde de torun sahibi olmuştur. Kimi de altmış yaşına gelir ne çocuğu ne de başka bir şeyi vardır. Kur’an böyle diyor! “Kimine çift veririz, kimine tek veririz, kimine hiç vermeyiz.” diyor Allah. Bize mi sorup da kaderi yazdı? Hayır, nasıl dilediyse öyle yazdı! Fakat herkes bulunduğu halle kazanacak veya kaybedecektir. “Yirmi çocuğu olan cennete girecek.” Ya da “Çocuğu olmayan cennete girecek.” diye bir kural mı var? Hiçbir şey kesin değildir. Biz son nefese kadar, çalışıp didinmek zorundayız. Son nefese kadar ama!

Daha önce gördük Allah dostlarını, “On günüm de kalsa bekâr durmak istemem.” dediler. Neden? Çünkü Allah böyle görmek istemiyor bizi. Çalışan, yorulan bir halde görmek istiyor. Bu anlattığım hakikattir. Evliliğin kaderle bağlantısı konusu benim düşünerek icat ettiğim, keşfettiğim ve kimsenin bilemediği bir sır değil kardeşler. Kur’an böyle diyor, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle diyor. Biz mü’minler olarak böyle iman ediyoruz, inanıyoruz. Bunlar bizim fantezilerimiz, çok beğendiğimiz duvarlarımıza asacağımız sloganlarımız değil; iman ettiğimiz şeylerdir. Elhamdülillah,

bu imanla yaşamak, bu imanla evlenmek, bu imanla hayat sürmek, böyle ölmek zorundayız. İnşallah da Rabbimiz bize bunu nasip eder.

Kardeşler,

Evlilik kaderdir dedik; ama bu kaderin peşinden koşmak da bizim görevimizdir. Peki, nasıl peşinden koşacağız evlilik kaderimizin? İşte annelerin, babaların, ağabeylerin ve cemaat olup bir arada duran, filanca çevreyi oluşturanların; bir Müslüman'ın evi yanınca, maazallah deprem görünce, afet görünce, hastalık görünce onunla kardeşlik gereği ilgilenmeleri gerektiğini "Mü'min, mü'minin kardeşidir." demekten bu manayı nasıl çıkarıyorlarsa aynı şekilde "Fılan kardeşimiz hastanelik! Bunu hastaneye kaldıralım. Kimsesi yoktur." dediğimiz gibi mü'min olmanın sonucu olarak; "Kardeşimizin evlilik vakti gelmiş olması lazım, en azından bir soralım: Evlenmeyi düşünüyor musun, vaktin geldi mi?" ona sormak gereklidir. Çünkü herkes kendi vaktini, kendisi bilir. Bu ezan vakti değil ki "Saat on ikiyi üç geçe ezan okunacak, herkes öğleye gidecek." ya da muhtar ilan edecek "Bu sene askere gidenler listesi budur, bu sene evleneceklerin listesi de budur." Bu iş böyle değildir.

Evlilik fitri bir olaydır. Kiminin vakti erken gelir, kimininki geç gelir. Bulunduğu şartlardan etkilenir. Kadınlı erkekli karma ortamda bulunulduğunda evliliğin vakti daha çabuk gelebilir, daha çabuk olgunlaşma olabilir, tıpkı sıcak iklimlerde karpuzun daha erken büyüdüğü gibi. Bazı yerlerde kar henüz dağlardan daha kalkmamış oluyor; ama manavlarda karpuz satılıyor. "Bu karpuz ne ya! Bizde daha buğday çıkmadı tarlada." diyorsun. "Oralarda çok sıcak var." deniyor. Güneyde çok sıcak olunca karpuz çabuk büyüyor da bin bir melanetin içinde lisedeki delikanlının evlenme vakti niye gelmiyor? Sadece güneş mi karpuzları çabuk büyütüyor? Müstehcenlik çabuk olgunlaşmayı, çabuk şehvete ermeyi etkilemiyor mu? Yedirdiğin çikolatalar çöpe mi gitti zannediyorsun? Bir insanın ağırlığından daha fazla çikolata yiyor çocuklar. Yirmi yaşında olgunlaşması gereken bedenleri, on beş yaşına gelmeden emekli adamlar gibi görünüyorlar. Tank paleti gibi ayaklar var çocuklarda, bu neden kaynaklanıyor? Yedirdiğin gıdalardan kaynaklanıyor! Dedesi askere gittiğinde tahin helva yemişti. Evdeki çorbanın dışında farklı bir şey olan tahin helvasını, ilk defa askerde görmüştü dedesi. Bu beyefendinin önüne tahin helvası koyduğunda kaşığıyla bile dokunmuyor ona; "Yemek yok mu bu sofrada?" diyor. Yer mi beyaz tahin helvasını, çikolata varken? Çikolatanın çeşidini bile seçiyor çocuklar. bu kadar gıda, bu kadar şehvet bombardımanı varsa olacak budur işte!

Okul kitaplarında bile cinsellik eğitimi veriliyor. On dört yaşında, on beş yaşında çocuğa yatak odası sahneleri öğretmenler tarafından kanun zoruyla anlatılıyor. Ondandır o çocuklar her şeylerini kilitleyecek, bağlayacaklar cinselliklerini tabi; bağlamaya alıştık nasıl olsa. Var mı böyle bir şey? Neden gerçekçi düşünmek istemiyoruz? Niye bile bile dereleri yukarı akıtıyoruz? Herkesin vakti kendine mahsustur. Dağ başında olanınki yirmi beş yaşında gelir. Şehirde daha berbat durumda olan, insan fizyolojisini çabuk etkileyen gıda almış birinininki de on sekiz yaşında gelir; on altı yaşında da olabilir, hiçbir sakıncası yok.

Kardeşler,

Elbette şunu tefrik etmemiz yani, ayırmamız gerekiyor; evlilik ihtiyacı diye bir şey var, bu ihtiyaçla oynamak diye de bir şey var. Elbette ikisi arasında fark vardır. Yani on iki yaşında bir çocuk "Yahu beni evlendirin Allah için, çok ihtiyacım var." filan derse bunu ciddiye alacak halimiz yok herhalde. Yani bu beşik kertmesini, ciddiye alacak halimiz yoktur bizim. Oynuyor çocuk! Akşam izlediği filmde, sabah okulda konuştuğu arkadaşından, gördüğü gazeteden, annesiyle teyzesinin muhabbetlerinden hep bunları çıkarıyor çocuk zaten. "Yahu bu ne? Bu oyuncaktan bir tane de bana alın." Demesi gerekir tabi olarak. Şimdi ben bunu söyleyince gülme konusu oluyor; ama on üç- on

dört yaşlarında çocukların birbirleriyle zinaya düştüğünü okuyunca “Allah Allah! Bunlar nereden çıktı?” diyorsun. Uzaydan çıktı, nereden çıkacak?

Hayat o hale geldi ki haram yok zaten, haram diye bir tehlike yok. Her şey mübah! “Çocuk çocuktur, ne olacak? Çocuk işte!” Sanki işlediği suç arabanın camını ya da aynasını kırmak! Bir iffeti bitirmiş, namusu heder etmiş, bekâret sona erdirmiş on beş yaşında çocuk bunlar. Ne çocuğu ya! Evlendirsen üç- dört kadınla yaşayacak gücü, performansı var. Çocukmuş, eskidendi o; askere gitmeden kimseye adam demiyorlardı. Şimdi her şey değişti, hayat tarzı değişti, suni yani, naylon seralarda kışın bile fasulye yetiştiriliyor. İnsan da suni bir şekilde âlim yapılıyor, suni bir şekilde erkeklendiriliyor, suni bir şekilde kadın haline getiriliyor. Bunları inkâr edebilir miyiz?

Daha düne kadar insanlar davetiyelerine –düğün davetiyelerine- kızlarının adını yazmıyorlardı. Çok büyük ayıp sayılıyordu bu. Ben on beş yaşındayken, Müslüman bir yazar bir yerde konferans vermişti; ona gitmiştim. “Şu rezillige bakın!” diye konuşmuştu orada hiç unutmuyorum. Elinde bir davetiye vardı Osmanlı döneminden; “Kerimemizin düğününe teşrifinizi rica ederim.” yazıyordu. Yani kızın adı yok! “Benim kızım evlenecek, kızım.” da demiyor, “Kerimem!” diyor. Diğer bir davetiyeyi çıkarmıştı; önce kadının ismi yazılmış sonra erkeğin ismi yazılmış, babaların ismi de alta küçük olarak yazılmıştı. “Vay ne hallere geldik!” diye, 1975 yılında bağırıyordu zavallı adamcağız. Vay ne hallere gelmiş! Şimdi babaların düğüne çağırılmıyor bile! Üstelik de davetiyeler çıkarmışlar “Filan sayfamdan izleyebilirsiniz.” diye. Tıklıyorsun o sayfaya; kocasının göreceği şeyler, davetiye olarak insanlara takdim edilmiş. Ne hallere geldik!

Yani benim zavallı yazarım 1975’te ne fena şeyler görmüş meğerki. Kızın ismi davetiyeye yazılmış. Şu hale bak! Hayat ne hale geldi; ama bizler Müslüman olarak hala “Ne zaman evlenecek, nasıl evlenecek, vakti geldi mi, zamanı geldi mi?” diyoruz. Mübarek sanki iftar vaktiydi de bekleyecektin, şu saatten önce olmaz, diye. Bunlar bize, mümince düşünme yeteneğimizin git gide körelmeye başladığını gösteriyor. Kapitalist, liberal kafayla düşünme hastalıkları bunlar. Her şey paraya göre, her şey dedikoduya göre, her şey şöhrete göre, her şey forsa göre olmuş. Ah şimdi Nasreddin Hoca sağ olsa da kürküne çorba içirse, yemek yedirse. Kürk zamanıymış bu zaman!

Kardeşler,

Gençler, “Ben evleneceğim.” demeyebilirler. Anne-baba, bu sinyalleri hissetmelidir. Harama kaymadan kız ve erkeğin, özellikle farklı zamanlarda vurguladığım halde tekrar vurguluyorum: Kim erkek çocuğunu kuduracak, kız çocuğunu da evde masum bekleyecek vaktini gibi zannediyorsa hayattaki hiçbir şeyi bilmiyor demektir. O tanımıyor. Karpuzun da erkeği-dişisi var, incirin de. Ağaca baktığın zaman hem dişi ağaç hem de erkek ağaç var; ama bunu yerken fark etmiyorsun sen.

Kadının da erkeğin de cinselliği farklı şeyler değildir. Dışarıdan birinin saçı uzun olduğundan edepli gibi görünebilir; ama öyle değildir. Herkesin fitri ihtiyacı bu! Kadınlar acıkınca beş altı ay idare edebiliyorlar mı? Acıkmak gibi bir şey bu! Kimsenin idare edecek hali yoktur. Evet, idare eder; ama stresli, sıkıntılı, psikiyatrik hasta haline gelmiş biri olarak idare eder. Şehvet, yeme ihtiyacı gibidir. Eğer bunu gidermezsen benzin solar, şekerin veya tansiyonun düşer, düşer. Düşe düşe gidersin zaten. Sonunda, cehenneme düşer insan maazallah! Ebeveyn yani; anneler- babalar gençlerin sorumluluğunu üzerine almış olan öğretmenler, muallimler ya da her kimse artık bunlar, bu sinyalleri okumasını bilmelidirler. İlan ettikten sonra delikanlı bunu, büyük oranda harama düşmüş haliyle ilan eder ki; iş işten geçmiş olur. Bunun için kanunumuz şudur: Evlenmenin yaşı, vakti, yeri, zamanı yoktur. Ashabı kiram belki iki saat sonra şehit olacakları Yermük, Tebuk veya başka bir gazveye giderken yolda Peygamber aleyhisselamı sıkıştırdılar. “Bizim evlilik ihtiyacımız var Ya Resulellah!” dediler. Hadi, yirmi yaşındaki delikanlılar böyle dedi; ama elli yaşında ihtiyarlar da, altmış yaşında ihtiyarlar da

vardı ordunun içerisinde. Onlara “Ayıptır, kayıptır.” denmedi. Bu işin zamandı da yoktur, mekânı da yoktur!

Yahu kardeşler, Allah için ayıpları hep ben mi konuşacağım, hep ben mi konuşacağım? Bari bir günahkâr ben olayım, günah keçiniz ben olayım da söyleyeyim şimdi. Kur’an’ımız, ayrıntılara girmeyen bir kitaptır. “Hac edin.” der, gerisine karışmaz. Peygamber aleyhisselama bırakır, “Açıkla bunu.” der. Namazı da aynı şekilde “Rükû şöyle yapılacak, secde şöyle yapılacak.” diye bir ayet duymamışsınızdır. “Namaz kılın.” der sadece, ayrıntılara girmez. Ana kuralları açıklar. “Faiz haramdır size.” der; ama “Şu yüzdesi bu kadar, bu reflektif olursa bu kadardır falan.” şeklinde ayrıntılar yoktur Kur’an’da. Kur’an neye vurgulama yapıyorsa o vurgulama, ana konu demektir; çünkü ayrıntılarla ilgilenmeyen bir kitaptır o. Ayrıntıları, Peygamber aleyhisselama bırakmıştır. Sistemi böyledir Kur’an’ın.

Şu hac ayetine, bir döner misiniz Allah aşkına! Şu hac ayetine bir bakın! Hacca giden bir mümine Allah, “Arafat’ta şöyle vakfe yapacaksın, Mina’da kurbanı böyle keseceksin. Ondan sonra Müzdelife’de şu kadar duracaksın, tavafın böyle olacak. Sağdan dön, Hacerü’l-esved’e gelince selamla.” demiyor. Yok böyle ayetler Kur’an’da! Hac ile ilgili Kur’an fihristinde üç-dört ayet var sadece. Bu üç dört ayete bir bakayım deyip Allah için bir okuyun. Bismillahirrahmanirrahim. Hacla ilgili ayet başlayınca: “فَلَا رَفْتٌ وَلَا فُسُوقٌ وَلَا جِدَالٌ فِي الْحَجِّ” “Kadınlarla cinsel ilişki yok hacda ha! Kavga gürültü de yok, sövmek de yok ha!” Hani bu kitap ayrıntılarla ilgilenmiyordu. Hacda erkeğin ve kadının cinsel ihtiyacını sınırlanması gerektiğiyle başlıyor, hac ayeti. Mekke’de hacı, böyle şeylerle uğraşır mı? Hacı dediğin melektir zaten(!) Hiç orada erkeklik olmaz, kadınlıkla ne alakası var hacının. Evliya mübarek(!) Öyle olsaydı Kur’an böyle başlamazdı; Mekke’de de erkeksin kardeşim, hem de fena bir erkeksin orada. Fena bir erkeksin, fena bir kadınsın orada. Bunun için o kadar ağır ceza getirilmiş ki hacı hangi kabahati işlerse hacda, tıpkı namazın sehiv secdesi gibi onun bir telafisi vardır muhakkak. Orada bir telafisi vardır. Kazara kadınıyla bir araya geldiği an, o seneki haccı iptal edip bir daha gelmesi gerekiyor. Yok, ihramlıyken kadına tutamazsın! Neden?

Çünkü hacda, kadının da erkeğin de en ağır imtihanı yani; karşısına en yoğun çıkacak şey, kadın ihtiyacıdır! Sırf bunun için hacılar, aynı odada hanımıyla kalmak için binlerce euro fark veriyorlar; ama biz burada Allah’ın bu hükümlerini konuşunca, bunlar ayıp şeyler oluyor.

Kur’an’ıma dönüyorum, Kur’an’da ayıp diye bir şey yok! Allah bunu, ayıp görmemiş. Çünkü Kur’an fitrat ve iman kitabıdır. Kur’an insana inmiştir; cinlere, meleklerle inmiş bir kitap değildir. Cinlere de inmiş; ama cin yapısıyla değil, insan yapısıyla inmiştir. Meleklerin iman etmesi gereken bir kitap değildir; çünkü melek standartlarında değildir, insan standartlarındadır. Mekke’ye de gitsen, Medine’ye de gitsen kardeşim sen; erkek olarak ya da kadın olarak gideceksin. Al sana işte, Kur’an ölçüsü! Böyle uçuk laflar konuşmanın ne gereği var. Dolayısıyla kanun şudur: Evliliğin vakti ve yeri yoktur! Zamanı ne zaman ihtiyaç bastırırsa tıpkı acıkmak gibi o zamandır kardeşim. Yedi gün yememeye karar vermek, diye bir şey var mı? Bu da onun gibidir. Evet, yemek üç-beş saat ertelenebilir, bu da iki-üç sene belki ertelenir; ama bu erteleme risk taşımıyorsa mümkündür. Dağ başında evliyaların arasında bir tekkede yaşıyorsan mümkündür. Yaşadığın şart çok önemli! Oksijensiz bir yerde yaşıyorsun, “Camı açayım mı, açmayayım mı?” diye soruyorsun. Havasızlıktan gidiyorsun.

Şu hac örneğini, Allah rızası için kimse unutmasın! Hacca gidenler Müslümanların seçilmiş adamları oluyor üstelik. Hacı efendi, diye ona bir sürü hürmet ediliyor. Evliyadan olduğu düşünülüyor, günahsız geri geleceği düşünülüyor. Böyle Müslümanlara yani; âlimlerden, evliyaullahtan sonraki en iyi takımına Kur’an’ı Kerim “فَلَا رَفْتٌ وَلَا فُسُوقٌ وَلَا جِدَالٌ فِي الْحَجِّ” diyor. “Kadınların üstüne

tutmayacaksınız.” diyor. Hakikat budur; çünkü Allah bizi, bizden iyi biliyor. Neye ihtiyacımız var? Neyi erteleyebiliriz? Bunu çok iyi biliyor!

Bu sebeple birinci kanun: Evliliğin vakti, yeri, şartı yoktur. Evet, peki bunu biz gençlere mi bırakalım? Gençlere bırakalım; ama gençleri salmayalım. Madem hakkın hukukun; “Oğlum evlen.” demek değildir babalık. Babalık; o günlerinde oğluna veya kızına sahip çıkmaktır. Annelik-babalık ilişkisi içerisinde pili bitirmemesi lazımdır. Evladına “Buna neden sorayım ki zaten, yine yok diyecek.” dedirtmemelidir anneler-babalar. Sinirine, şuna, buna, neyine hâkim olacaksın ol! Senin asıl anneliğin babalığın; neslinin helal bir şekilde devam etmesi için başka alternatifinin bulunmadığı evlilik kararının verileceği zamana kadar sağlam kalsın, pilin bitmesin o zamana kadar senin. Akşam vakti, daha havanın tam kararmadığı bir zamanda tüm pilini bitirdin. Gece ne yakacaksın? On yaşındaki çocuğa; yok çantasını oraya koydu diye, ayakkabısını buraya çıkardı diye, anayasa diziyorsun. Bunun sonucunda çocuk da evleneceği zaman sana selam vermeyen, çekip giden birisine dönüşüyor. Bunlar annelik babalık taktikleri olarak; hele bu fitne zamanın da insanın dinine gelmesi çok zordur. Çocuklarımızın üç-beş sene buluş çağından sonra namaz kılmamasına tahammül edebiliriz; ama iffet ve namuslarının çözülmüş olarak hayatlarına devam etmelerine tahammül edemeyiz. Namazın kazası vardır. Gitmiş bekâretin nesi var? Bozulmuş namusun nesi var? Nasıl kaza edeceksin namusunu? Gerçekçi düşünmek zorundayız.

Kardeşler,

Evet, ağır şeyler, zor şeyler; ama hayatın ortasından bunlar. Bunları konuşma, şunları konuşma şeklinde olmuyor. Bu hususta herkesin boynu büküktür aslında. Herkesin içinde bir yara var; gömdün mü, unuttun mu bir şey olmuyor; ama mahşerde bütün dosyalar açıldığında, bakalım o zaman ne olacak? Bakalım o zaman işe, güce, aşa göre mi konuşuluyormuş; yoksa Allah’ın rızası için, Allah’ın istediğine göre mi konuşmak gerekiyormuş? O zaman bu iş belli olacak, inşallah!

Kardeşler,

Evlilikle ilgili çok temel bir kuralı, vurgulamamız gerekiyor. Akraba ile yapılan evlilik yani; kız kardeşle halayla teyzeyle evlenmek dinimiz açısından sakıncalı ve haramdır. Bunların dışında hala çocukları, teyze çocukları, amca çocukları gibi yakın akrabayla evlenmek dinimiz açısından sıkıntılı bir konu değildir. Tavsiye de edilmemiştir, yerilmemiştir de. Fakat sevgili peygamberimiz aleyhisselatu vesselam ve Ashabı Kiram’dan bazıları, çok yakın akrabaları ile evlendiler. Efendimiz kızını, amcasının oğluna verdi; kendisi de yakın akrabayla evlilik yaptı. Dolayısıyla bu, mubah bir konudur. Ne demek mubah bir konu? Kişinin şahsi zevkine göre kalmış bir tercih meselesidir, sosyal ilişkinin gereklerine göre ayarlanmıştır; ama şunu özellikle gençlerin bilmesinde fayda var. Yakın muhitte büyümüş mesela; alt katta amca, üst katta öbür amca oturuyor. Bunların çocukları on-on beş sene bir arada yaşıyorlar. Bunların evliliklerinin hem cinsellik açısından hem de sosyal iletişim açısından başarılı olma ihtimali zayıftır. Haram değildir ama! Böyle bir evlilik tavsiye edilmez.

Genelde babalar anneler aralarındaki muhabbetin devam etmesi için, “Bu şirket yabancıya kalmasın.” diye çocuğunu müdür yapan zenginler, fabrikatörler gibi onlar da çocuklarını yakın akrabayla evlendiriyorlar. Hani “Bu evlilik de akraba bağını devam ettirsin.” diye düşünürler. Bu tür evlilikler sorunlu ve erkeğin gözünün aç kalmasına neden olan evliliklerdir. Genelde bu tür evlilikte “Bu kızın doğumunu biliyoruz, bu çocuğun doğumunu biliyoruz, yirmi senedir izliyoruz bunları.” diye bir gönül rahatlığı vardır. El hak! Bu doğru, böyle bir evlilik doğrudur; ama bunun, kendine mahsus sakıncaları vardır. Uzun süre, çok yakın olarak aynı ortamda yaşayan ve sonra evlenenlerde; erkeğin erkeklik oluşturması, kadının da kadınlığını yüzde yüz ispat etmesi çok zordur. Mümkün olduğu kadar, bu evliliklerden kaçınmakta fayda vardır.

Mümkün olduğu kadar, çok uzaklara taşmakta da sıkıntı vardır, şecerisini bilmediğin biriyle evleniyorsun. “Geçen sene bir mevlide gitmişti bizim hanım. O mevlitte bir kız Yasin okumuştı. Bu Yasin’i şerif hürmetine bu kızla evlendirelim bizim oğlanı.” Böyle yabancı ve uzaktan biriyle “İyi Yasin okudu.” diye yapılan evlilik de hoş bir şey değildir. Yani bu evliliklerin pamuk ipliğiyle bağlandığı, söylenirdi eskiden. Pamuk ipliği zayıf olduğu için, asılınca kopar. “Bu tür evlilikler pamuk ipliğiyle bağlıdır.” derlerdi. Alimallah artık ip mip yok; sanal bağlılıklar var evlilikte! Asılmaya gerek yok, kopuk zaten! Evhama ve vesveseye düşmeyecek oranda araştırıp incelemek ve sebeplerini araştırmak gerekir.

Akraba evliliğini çok tavsiye etmediğimiz gibi; cemaat, tarikat, dernek, vakıf beraberliklerini de tavsiye etmiyoruz. Aynı kafadan olma mesela “Biz filan tarikattanız, filan dernekteniz. Dolayısıyla o dernekteki her kız, her delikanlı otomatik evlenilecek birisidir zaten.” gibi zannedenler, ciddi bir yanlış içerisindedirler! Böyle bir evlilik de olmaz. Çünkü bizim tarikatımız, vakfımız, cemaatimiz, derneğimiz, köy birlikteliğimiz sosyal bir ilişkidir; evlilik, onun ötesinde daha ruhani yönü olan bir ilişkidir. Bir insan vakıftaki faaliyetleri, tarikattaki kimliği, çok kaliteli, aranan insan olabilir; ama o adamı ya da o kadını evlendikten sonra tanıyamayabilirsin. Neden? Çünkü sen bunun vitrindeki halini gördün. Vitrinde de onun gömleğinin yakası sana teşhir edilmişti; gırtladığını kimse sana göstermemişti. “Nasıl bağınyordur acaba?” diye bunu göremezdin sen.

Evlilikleri, böyle çok sulandırılmış aile ilişkileri şeklinde sürdürmek de yanlıştır; eften püften sebeplerle geçici tanımlarla sulandırmak da yanlıştır. Mümkün olduğu kadar birkaç yıllık deneyim, alışveriş, ticaret vb. konulardaki ilişkilerden sonra bir aile, tanınmış olarak varsayılmalıdır. Hani Ömer bin Hattab (Allah ondan razı olsun.) bir mahkemelik bir konu gelmiş önüne de “Şahit getir bana.” demiş. Davacılarından biri de şahit getirmiş. “Sen bunu tanıyor musun? Şahitlik yapacaksın.” demiş. “Tanırız, tanırız.” demiş.

“Şu kadar zamandır aynı camide namaz kılıyoruz, hiç bundan kız alıp verdiğin oldu mu?” demiş. Adam “Yok!” demiş. “Ticaret yapıp, borç filan istedin mi?” “Yok.” demiş. “Uzun yolculuğa çıktın mı bununla?” “Yok.” demiş. “Nereden tanıyorsun sen bunu? Git bana tanıyan birisini getirin.” demiş Ömer bin Hattab. Aynı camide herkes Allah’ın huzurunda, dimdik duruyor zaten. “Bu adam rükuyu ne kadar güzel yapıyordu.” diye kız verilecek hali yok bunun. Kimliği, ziyneti başka bir şeydir. İnsanın ahlaki, camide ortaya çıkmıyor; ticarete ortaya çıkıyor, yolculukta ortaya çıkıyor. Niye hacı efendiler, yumruk yumruğa kavga edip vatanlarına geri dönüyorlar? Çünkü yolculukta esas kimliği ortaya çıkıyor. “Bavulunu benim bavulumun önüne koydun, içinde hurma vardı, ezildi. Al, bunun gözünü ez bu sefer.” yani yolculuk gerçek kimliği ortaya çıkarıyor. Para isteyince adamın şahsiyeti, sadakati belli oluyor.

Örnek olarak özellikle “Akrabadan ya da şuradan evlenilsin, evlenilmesin.” diye demiyorum. Yani geçici tanımlar yeterli değildir. Biz gittiğimizde çok iyi karşıladılar bizi. “Ne işiniz vardı burada?” diye seni silahla mı karşılayacaktı? Yabancı bir misafiri de iyi karşılıyor zaten ve hatta ona göre kötü bir muamele yapmıyorlar. Kendilerine göre iyi davrandıklarını zannediyorlar. Bu hususta ciddi bir şekilde araştırma gerekiyor, istişare gerekiyor, çift taraflı soruşturmak gerekiyor. Yani on sene bir komşuluk yapmış birisine soracağımız gibi, filan yerde dükkân açmışlardı sonra o dükkânı kapattılar; komşusuna gidip “Bu adamın ticareti nasıldı?” diye sormakta da fayda vardır.

Kardeşler,

Bir başka meselemiz, bir önceki derste de buna ısrarlı bir şekilde işaret etmiştik. Usul erkeğin kızı istemesidir. Damat olacak olanın anne-babasının talepte bulunmasıdır; usul budur, yaygın olan budur. Peygamber aleyhisselam efendimizin zamanında da usul böyleydi. Erkekler gidip isterlerdi.

Fakat şeriatımızda, örfü bilmiyorum; şeriatımızda, kız tarafının verme teklifinde bulunmasında hiçbir sakınca yoktur ve ayıp yoktur. Resulullah sallallahu aleyhivesellem efendimizin önünde, Ashab-ı Kiram bunu yapmıştır. Ömer bin Hattab gibi bir adam, Ebubekir'e gidip "Hafsa'yı seninle evlendireyim mi, ne düşünürsün?" diye açıkça söylemiştir. "Benim öyle bir niyetim yok." deyince de Osman'a gidip "Ya Osman, Hafsa ile evlensen olur mu? Benim kızım Hafsa'yla?" diye söylemiş. O da kaşlarını büküp "Bilmiyorum." deyince "Allah Allah! Bunu neden benden istemiyorlar?" diye hayıflanmış üstelik. Çok geçmeden Resulullah sallallahu aleyhivesellem efendimiz, Hafsa'yla evlenmek istediğini beyan edince anlamış ki her şeyde bir hikmet var. "Ömer bin Hattab gibi heybetli bir adam, gitmiş kızımı evlenir misin, demiş. Şu hale bak." deme! Yapmışlar işte! Ayıp olsa Resulullah sallallahu aleyhivesellem bunu herhalde "Ne yapıyorsunuz bu kadar, seviyesini düşürmeyin bu işin." derdi. Kendisi de yaptı bunu.

Bu hususta bir ayıp yoktur. Evet, kendin "Bu malım satılıktır." dedin mi fiyatı düşer. Bu kız alışverişlerinde de böyledir; ama kaçırılmaması gereken bir damat aday olabilir. Hiç ayıbı kaybı olmadan anne gidip "Yavrum benim kızımı sana vereyim mi? Yardım da ederim sana." demelidir. Hele Allah dostu, haram nedir bilmeyen bir gençse üstüne üstelik düğün masraflarını da karşılamalıdır anne-babalar. İnsanların ne diyeceği değil de Rabbime secde edecek bir nesil yetiştirmek istiyorsa bu bir derttir. Dert Allah'ın istediği evliliği yapmaksa bunda ne gülünecek ne ayıplanacak ne de insanlar "Ne der?" diye merak edilecek bir ayrıntı yoktur. Böyle inanıyoruz, biz böyle gördük Ashabı Kiramı! Allah onlardan razı olsun, asla ayıp değildir. Bu arada erkek tarafı da "Vay be! Her zaman bu fırsat ele geçmez." deyip bütün borçları da kayınpedere ödettirirse o zaman, damadın bir kızı teklif etme düzeyinde olmadığı böylece anlaşılabilir olur. Teklifini geri çekmek de hakkıdır. Şahsiyet kopukluğu ve seviyesizlik gündeme gelmiş demektir.

Kardeşler,

Ben, dinimi anlatıyorum. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in çizdiği krokiyi konuşuyorum. Peki, "Kiminle evleneceğiz?" sorusunda mesela sabıkası olan bir kızla yani; iffet açısından kastediyorum, sabıkası olan bir erkek evlilik yapabilir mi? Bu soru çok önemli! İki cevabımız var burada. Birincisi; bizim dinimiz, şeriatımız insanın tövbeden öncesini karıştırmayan bir dindir. Fakat tövbe derken; "Çok pişmanım." Filan gibi edebiyat yapmaktan bahsetmiyorum. O ağıt edebiyatı, öyle bir şey yok! Ne demek tövbe? Cehenneme düşmüş, yüz sene yanmış dışarı çıkmış gibi hissediyor kendini. Utanıyor Allah'tan, bu işi nasıl yaptım diye. "Çok pişman oldum; ama ilk fırsatta tekrar ederim herhalde." demek tövbe etmek değildir, alaydır bu. Vay haline onun kıyamet günü! O günahtan beter bir suç üzerinde yaşıyor demektir bu.

Birinci kanun yani; sabıkası olan bir kız, bu sabıkanın boyutu farklı tabii sabıkadan sabıkaya fark var. Trafik kazası yapmış, öbür arabanın farını kırmış; trafik kazası yapmış öbür arabadaki beş kişiyi öldürmüş. Mesela, çok normal bir şeymiş gibi "Bir gençle çıktı." diyorlar. Çıktı! Nereye çıktı, ne demek çıktı? Bu ecdadımızın lisanında olmayan bir şeydir. Herhalde bu "Çıktı." cümlesini, Çanakkale'ye giden ecdadımızdan birisi köyde duysa Çanakkale'ye gitmeden bu çıkkanı, çıkarırdı bu dünyadan herhalde. Çünkü köyümüzün şerefi, o varken Çanakkale'ye gitmeye gerek yok zaten. Gençle çıkmış; ama haram işlememişler. Niye? İşte Allah'tan korkuyorlarmış. Daha ne yapacaktın zaten. Çıktın, yuvandan çıktın sen, yumurtan soğudu senin! Çıkmış. Bu da bir suç şüphesiz çıktıktan sonra melanete batıp geri gelmekte olan bir çıkıştır. Tabii bunların arasında, işte o kazadaki fark gibi fark var; ama şeriatımız yüz kişinin kanına girmiş bir adama bile, Allah'ın Rahman ismiyle muamele etmiş bir şeriattir. Fakat burada tövbeden söz ediyorum ha! "Çok pişman oldum. Zaten aldattı beni, başkasıyla da çıkıyormuş. Onun için ben, çok tövbe ettim." Peki, sen bunları meleklere nasıl anlatacaksın? Aslında hala hiyanete hazır, hala içeri girmeye niyeti yok da şartlar oluşmuyor bir türlü. Buna tövbe

denmez! Hani Şu yüz kişinin katili adam “Madem rabbim beni affedecek.” diyip dünyanın sonuna kadar yürümeye razı olmuŐtu ya “Şu dünyayı tur atarak gidiyim, yeter ki Allah beni affetsin.” demiŐti. Tövbe bu işte! Hani gelmiŐti kadın peygamber aleyhisselam efendimizin huzuruna da “Beni temizle ya Resulellah!” demiŐti. “Çek git be kadın önümden!” dediği halde, efendimize öbür gün gelip “Temizle beni ya Resulellah, temizle diyorum sana!” diye sanki ikramiyesini, maaŐını istiyor gibi peygamber aleyhisselamı sıkıŐtırmıŐtı ya kadın. İŞte tövbe, işte tövbe!

Bizim Şeriatımız sabıkayı, tövbeden sonra yok sayan bir Őeriattır. Binaenaleyh sabıkası olan bir kızın veya erkeğin, yüzde yüz temiz bir nikh yapmasında hiÇbir sakınca yoktur İslam'a göre; ama erkek veya kız, sabıkalı biriyle evlenmek istemez. Kaza yapmış arabadır ya da balistik muayenesi yapılmamıŐ zrl bir tabanca niye satın alacaksın ki bunu. Balistik muayenesi hatalı olabilir, bir sakıncası yok; ama Şeriatımız buna izin veriyor mu? Veriyor. Kim “Çok pişmanım zaten. O da başkasıyla çıkiyormuŐ, aldanmıŐım.” gibi bir bataklıktaysa bu kiŐi, hala tövbe etmemiŐtir. Kur'an-ı Kerim onlar işin ne diyor; “Pisler, pislerle evlensin. Temizler de temizlerle evlensin.” diyor.

Kardeşler,

İkincisi Ashabı Kiram (Allah onlardan razı olsun) meleklerle boy lŐŐtler. KoŐtukları yarıŐta melekler, geri kaldı; ama sabıkaları çok korkunŐtu. Çirkin çirkin iŐler vardı sabıkalarında. Alkolnden, zinasından, cinayetine kadar müthiŐ hatalar ettiler. Yani onların cahiliye dönemindeki bir hatası, herhalde Mekke'yi cehennemin dibine kadar batırarak büyük bir hataydı. Buna rağmen iman ettikten sonra yani; tövbe sürecinden sonra gelip de Ebu Bekir'in kızına bile talip oldular. (Bunu mer'in kızına talip olan mücerred bir isim olarak anlaŐılsın diye, zikrediyorum.) “Ulan seni biz Mekke'de tanıyoruz utanmaz, bu eve nasıl geldin?” diyen olmadı ona. “Hoş geldin, sefa geldin.” deyip meleklerin Őahidi olacağı törenlerle nikhladılar onları. Yani birincisi Şeriatımızın kuralı, bu böyledir zaten. Tvbeden ncesini “Yok yle bir Şey, sen yeni doğdun.” diye sayıyor Kur'an'ımız; üstelik de sabıkaları ta'dat etmeyi yani; “Şöyle çıkiydık, dolaŐıydık.” diyenleri ebedi af olmayacaklar arasında sayıyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. İyi halt etmiş gibi; sanki “Biz Şöyle etmiştik üniversitede, boş durmazdık kantinde.” MaŐallah, maŐallah! İnsan hay eder bunları anlatmaya, Allah'ın kapattığı Őeyleri ne diye aŐıyorsun bir daha? “Yani ne yapalım niŐanlıma söylemek zorundayım.” NiŐanlına de ki “Ben geÇen hafta doğdum; daha önce lmŐtm.” Anlayacaksa, anlasın. “Ayrıntıları veriyor musun? derse verme ayrıntıları. Niye verme, nk Allah ne buyuruyor? Efendimiz sallahualeyhivesellemden duyuyoruz. “Allah bu ümmetin hepsini affedecek; ama işlediği günahları sonra anlatanları affetmeyecek.” buyuruyor. Allah buyuruyor ki o zaman, “Ben kapattım, sen aŐıyorsun kulum. Madem yle, kalsın buyuracak.” İnsanları suŐlarımıza Şahit tutmamak lazımdır.

Efendimiz sallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor; “Kim sizden bu pisliklerden birisini işlerse gelip bize anlatmasın.” Hani bu çıkiŐlar var ya çıkiŐlar, kıŐladan çıkiŐlar. Bu çıkiŐ hatalarından, kim bu pisliklerden birini işlerse bunu buyuruyor. “Rabbi'ne tövbe etsin, Rabbi'yle baŐ baŐa kalsın, gelip bize anlatırsanız cezanızı veririz.” buyuruyor. Nitekim anlatanı da kovdu “Sen yapmamıŐsındır.” dedi. Tekrar geldi “Yaptım ya Resulellah!” “Yahu yapmadın diyorum sana.” dedi. “Yaptım ya Resulellah.” diye ısrar edince “ArkadaŐınızı taŐlayın.” buyurdu. Yani “Biz neler yaptık bir bilsen.” Demek çok delikanlılık değildir. MaŐallah, maŐallah! Bir de ödül verelim sana, nasıl yapabildin bu kadar diye. GeŐmiŐ sabıkaları konuşmak doğru değildir.

Bu sabıkalardan bir tanesi hariŐ! Bir kızın, bir evladın anne babaya karŐı ŐimŐek isyanlarını araştırmak gerekir. Ana çiĐnemiŐ kız, kocasını bile doğrar. Anne aĐlatmıŐ delikanlı, kadınına ağlamasını bırak; gözünü çıkarır alimallah! Çünkü bir insanın ahirete intikal etmeden dünyada cezasını göreceği en büyük suÇ, anne-babayı ağlatma suŐudur. Dolayısıyla buluğ çağından sonra ana-baba

ağlatmış olanları, Allah affetsin. Bebekken zaten delirmiştik analarımızı hepimiz; ama buluğ çağından sonra kendisini de yeryüzünün adamı, kralı zannetmeye başladığı günlerden itibaren ana ağlatmış, baba ağlatmış; hele hele mümin bir anayı, babayı ağlatmış bir delikanlı veya bir kız kıyamete gitmeden cezasını görecek kimselerdir. Her suçu Allah ahirete post alıyor, “Orada görüşürüz.” diyor. Anaya babaya karşı isyan olunca, burada başlıyor onun cezası. Dolayısıyla bir kızın anasından kanlı gözyaşları akıtıp akıtmadığını, annesinin secdelere kapanıp “Rabbim beni bundan kurtar.” deyip demediğine çok dikkat etmek lazımdır. En azından bu sabıka, çok riskli bir sabıkadır.

Bu, ıkış berbatlığından daha tehlikeli bir şeydir; çünkü çıkış berbatlığı, Rabbiyle arasındaki bir durumdur ve samimi bir tövbe ile yürüyerek dünyadan çıkmaya hazır olanın tövbesi, bunu kapatır. Fakat ana-baba hakkını helal etmediği biriyle evlilik çok kötü bir durumdur. Onunla kurulacak yuvaya, lanet inecek demektir. Anasından, babasından beddua almamış kızlar ve delikanlılarla evlenmeyi, araştırmak lazımdır. Bu da tabi anneler babalar eğer çocuklarını gerçekten seviyorlarsa çocuğun on yedi on sekiz yaşındaki çılgınlıklarını, mübarek bir Ramazanı şerifi bahane ederek affederler. Çok da taviz vermemekte tabi, şimdi ana-baba hele taviz verdi mi bir daha yapar ocuk. Tam Anadolu ağası! “şimdi ikide bir affetmek de olmaz bunu, hacca gittim, umreye gittim. Ramazan'dayız filan.” diye hani devletlerde seçime yakın halkı memnun etmek için vergiyi affediyorlar ya. (Buna alışmış olmanız lazım. Siyasetçi değilsek de nasıl vatandaşın gönlü alınıyor, bunu öğrendik artık. Bir ivi akarsın, kıyamet kopar belediyeden; seçime yakın beş kat yap, kimse bir şey demiyor.) şşte bu evladı da bu tür bir ilişki içerisinde affetmek lazımdır. Helal etmek lazımdır.

Yine de ana-baba, hakkını helal etse de o dosyaları meleklerin unutup unutmama ihtimali, çok şüphelidir. Ana-baba, bedduasını geri alsada çok şey değişmiyor zaten. Çünkü kayıtlara geçiliyor. şlem numarası veriliyor ona muhakkak. Anne-baba beddua etmeyecek de ne edecek? İçine gömeceksin, taştı bir daha gömeceksin. Patladı, bir daha gömeceksin. Peki, artık intihar edecek hale geldi. Alacak esasını, bastonunu, başörtüsünü çıkacak kırlarda; saatlerce bağırarak, ağlayacak, hakaret edecek, ne edecekse edecek, yuvarlanacak sinirlerini boşaltacak ve geri gelecek. O arada ayakkabısını çıkarsa iyi olur. Toprakla iletişim kurmuş olur. Akşama kadar yağmurun altında, güneşin altında bağır. Evlat da “Bizimki delirdi herhalde, zaten deliydi.” desin, geri gel.

Kardeşler,

Her şey gülmek için değildir. Tabi gülünecek halimiz vardır, ona gülebiliriz. ocuğu küçük olanlar, henüz çocuğu büyük olmayanlara bayram hala. Onlara bir sakıncası yok. Bunu, buluğ çağına ermiş çocuğu olanlara konuşuyorum ben. Öbürleri de “Yarınki kaderimizdir.” diye teselli bulsunlar. Evlat dediğin, peygamber ağlatmış bir imtihandır. Ötesi yok bunun! Allah'ın en büyük peygamberleri, evlat ve baba acısından gözyaşi akıttılar. Bizim ne hakkımız var “Bu imtihanı kolay geçir. Bize ya Rabbi indirim yap.” demeye. Bu ancak gözyaşiyle çıldırarak, uykusuz kalarak, ayağından terliğini çıkarıp çamura saatlerce basarak, kendi başını derelere sokarak belki böyle vücudundaki elektriğinin hızını atabileceğin bir imtihandır. Kız çocuğu da öyle, erkek çocuğu da öyle; büyük ocuk da öyle, küçük ocuk da öyle. Bu derdi Allah vermesin hiçbirimize; ama bu imtihanı da kimse basit görmesin.

Kardeşler,

Hulasa olarak şunu vurgulamak istiyorum. ocuklarımıza eyiz, düğün hazırlığı yapıyor ya anne babalar; annelik-babalıktır bu, güzel bir şeydir. Ben olsam yani bir kenara çağırıp “Yavrum bugüne kadarki bana ettiğin eziyetlerin hepsini, sana helal ettim. Allah şahit olsun!” derdim. Bunu demek, ona bir kamyon çeyiz hazırlamaktan iyidir bence. Bu ne demek oluyor? Bir bereketle onu, evine göndermek oluyor. Erkek için de böyle kız için de böyle. ocuk ve kız kavramı, şu ana kadar farklı bir konu anlatmadık. Ne anlatıyorsak kız için de erkek için de geçerli. Bu samimi ve ciddi bir

şekilde çocuğa hakları eda etmek, ona yapılabilecek en büyük düğündür. Mescidi Haram'ın içinde düğün yapsan çocuğa, o kadar büyük hayır yapmış olmazsın. Çünkü o çocuğun hayatındaki en büyük barikat; senin daha önce yapmış olduğun beddualardır. Bedduaya gerek yok aslında kardeşler. Ana-baba beddua etmesine gerek yok, sinirlenip “Of, ne bu ya!” dese, bu da bedduadır melekler için. Uf ettiriyorsun, ne ettirecektin daha? Ağzını açıp da “Ya Rab!” diye başlaması başından aşağıya yıldırım düşmesi demektir zaten.

Kardeşler,

Anneliği, babalığı biz ne zannediyoruz yahu, Allah' tan sonraki hak bu! “وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّتْ عِبَادُ هَالًا أَيًّا وَبِأَوْلَادِهِنَّ إِحْسَانًا” “Rabbimizin son kararı budur: Ondan başkasına kulluk yapmayacaksınız. Ananızın, babanızın gönlünü alacaksınız.” Allah! Şu hale bak! Peygamber, melekler, şu, bu, peygamberinize itaat edin yok; ananıza babanıza iyi davranacaksınız. Gidiyorsun ilerisine Kur'anın “Müşrik bile olsa böyle yapacaksınız.” diyor, ana baba müşrik bile olsa. Sen secde eden bir insansın. Elinde kadeh “Allah yoktur.” diyen bir babanın önünde “Saygıyla duracaksın.” diyor, baban olduğu sürece. Şirkine ortak olmayacaksın, isyanına ortak olmayacaksın, bankadaki faizine pirim vermeyeceksin; ama evlat olarak önünde saygıyla hürmetle duracaksın. Anneler, babalar çocuklarını evlendirmeden çeyiz olarak elbise, takım elbise, düğün yerinden önce; çocuğunu çağırıp bütün haklarını ona helal ettiğini “Aman, sen bari çocuklarına beddua etme oğlum.” demeyi bilmelidirler. Ondan sonra da o gün sabah namazına kalkınca “Rabbim ben çocuğuma böyle söz verdim, samimiyim bu sözümde. Sen de bu sözümü kabul et. Beni de affet, evladımı da affet.” diye Allah'a da bu dilekçeyi onaylatmalıdır. Belki o arada geçmişteki ala boralar da ne varsa silinir. Bence; çocukların evleri, daireleri olmasın, düğünleri yapılmasın zararı yok. Düğünsüz evlensinler, nikâhlansınlar; ama analarının, babalarının yürekte gelmiş dualarını alsınlar. Öyle düğünde beş yüz kişinin ortasında herkesin önünde elini öpüyor damat bey babanın; “Berhudar ol oğlum.” diyor; ama içi kaynıyor adamın volkan gibi, bin bir beddua var içinde. Millet içinde “Yüzün gülmesin!” diyecek hali yok herhalde, herkes zaten dua ediyor çocuğa. Bunlara kanmamamız lazım, bunlar şeker; bayramda uzatıyorlar ya bize bu şekerlerden. Sabah namazında Rabbinle ne konuştun benim için? Ben; dua olarak, tebrik olarak onu anlarım.

Kardeşler,

Bu konuya nereden geldik? Sabıkalılarla evlenilebilir mi konusundan geldik. Sabıka; faiz de bir sabıkadır. Daha on sekiz yaşını doldurduğu gün bankadan aldığı kredi kartı ya da çektiği krediyle faize bulaşmış zaten. Onunla yuva kuracaksın da “Berhudar ol yavrum.” dediğin için de düğünü çok iyi olacak çocuğun. On sekiz yaşında, faize bulaşmış; bunun neresi berhudar olacak?

“Hayırlı, uğurlu olsun!” Ne mübarek hayırlı, uğurlu olmuş; abdest alır “Hayırlı olsun!” dükkân açar Hayırlı olsun!” düğün yapacak “Hayırlı olsun!” Hayır, ucuz zaten. Vallahi hayır, parayla bir yerden alınacak olsa mesela; zenzem gibi bidonla Mekke'den getirilecek olsa kimse kimseye “Hayırlı olsun.” demezdi herhalde. Masraflı bir şey olsa “Hayırlı olsun!” deyince faturası gelmiyor, kontörü veya masrafı olmuyor aybaşında. “Hayırlı olsun, hayırlı olsun! Niye hayırlı olmuyor? Bu kadar “Hayırlı olsun! diyor herkes birbirine. Öyle “Hayırlı olsun!” demekle olmuyor, sebeplerini oturtuyorsun o hayrın. Ananın, babanın gözü yaşlı olmayacak bir defa. Ana-baba evladının evlilik kararının verildiğine dair samimi dilekçesini, o günün sabah namazında Rabb'ine verecek. Allah da meleklerle “Bu kulun anasıyla babasıyla olan ilişkilerini silin.” diyecek; bu iş, böyle yürüyor kardeşler. Ne zannediyorsunuz? Bu yuvalar niye yıkılıyor?

Niye insanlar bunca emek verdikleri halde, çılgın âşıklar gibi evlendikleri halde düşmanca birbirlerini mahkemelerde süründürüyorlar; Bir sebebi yok mu bunun? Hep, zaman mı kötü; hiç bizde

kötülük yok mu? “Hep, zaman kötü mübarek; zaman çok kötü! Ahir zaman, evliya zamanı değil.” Ah, Bağdat'ta Cüneyt zamanında yaşasak; bir evliya olurduk herhalde. Kendi kendimizi niye aldatalım ki? Hakikat ortada kardeşler! Üç kere, beş kere aldandık; akrabamız aldandı.

Biz çocuklarımızı Allah için; secde edecek, ibadet edecek, cihat edecek, Ümmeti Muhammed'in yüzünü güldürecek bir nesil olsun diye uğraşyoruz ve uğraşmamız gerekiyor. Bu gayreti devam ettirsek inşallah, Allah bize yardım eder. Sabıkalırla da evlenilebilir; bu bir anlayış meselesidir. Ben gençlere özellikle buradan anons ediyorum. İlk gördüklerinde “Ya senin hatan benim hatamdı, ben seni zamanında kurtarmış olmalıydım. Sen benim yanımda kendini Haremi şerifte hissedeceksin.” Bunları söylerken, sonra pişman olacaklarını bilsinler. Yani kız ve erkek, sabıkasız aramalıdır; ama kimsede sabıkasını ilan etmemelidir. “Bizim geçmişimizde var böyle delikanlılıklar. Biz de boş değiliz.” Bunlar sarhoş edebiyatıdır. Örtmektir, kapatmaktır, Allah'tan kapanmasını istemektir; şeriatımızın bize öğütlediği. İnşallah bu şekilde bir kıblegah ev kurmak, bir gence nasip olur. O gencin evinden de bir gün bir Selaaddin çıkar, Allahın izniyle. Hele bir temelleri sağlam olsun; hele inşaatı, depremlere dayanıklı yapalım biz. Şöyle depreme dayanıklı bir inşaat yapalım; bak Allah nasıl rahmet indiriyor. O zaman koltuk takımına da ihtiyaç yok, her yıl perdelerin değişmesine ihtiyaç yok, halının rengiyle perdelerin renginin uyum sağlamasına da ihtiyaç yok. Git be, şu dünyadan! Halısız olsa ne olacak yahu, halısız olsa ne olacak?

Peygamber aleyhisselam efendimizin evi yıkılıp ev, mescide eklenmiş. Tabiiinden birisi, o yıkım esnasında (efendimizin vefatından sonra tabi) belki yüz sene ağlamış. “Ya ne ağlıyorsun? Müslümanlar burada namaz kılacaklar.” demiş. “Öyle ama isterdim ki kıyamete kadar bu ev kalsın da bir insan girince...” (Başı tavana vuruyor, o kadar işte bir seksen boyunda tavanı var.) “İsterdim ki kıyamete kadar bu ev kalsın da müminler, kâinatın efendisi nasıl bir evde yaşamış. Bunu görsünler isterdim.” diyor. Demek ki o, etkilenmiş ondan! Kainatın efendisi be! Cennetin efendisi; mahşerde ilk dirilecek, ilk giyilecek, arşın ilk misafiri, dünyanın nuru, dünyanın bereketi, evinde yüz seksen santimlik tavanı olan kerpiç bir evde yaşamış. Keşke yıkılmasaydı, biz de ibret alsaydık; ama işte halimiz. Allah bereketli ve hayırlı ve ümmet mefhumunun düşünülmesi, insanlığın itibara alındığı evler kurmamızı emrediyor. Bunun için çalışmamızı istiyor. Bu inşaat, çok önemli bir inşaat. Bu azim bu gayretle çalışmamız lazım.

Velhamdülillahirabbilalemin